

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/7/2024
Identifikačné číslo spisu:	9523100189
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:9523100189.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a členov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci proti obžalovanému JUDr. A. H. pre trestný čin nepriamej korupcie spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 162 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 26. júna 2025 v Bratislave odvolania prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného JUDr. A. H. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 18. marca 2024, sp. zn. 1T/6/2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 sa odvolania prokurátora a obžalovaného JUDr. A. H. zamietajú.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len špecializovaný trestný súd) z 29. novembra 2017, sp. zn. PK-1Tš 21/2005 (v poradí už štvrtým a tretím odsudzujúcim), boli obžalovaní JUDr. L. Č., JUDr. A. H. a R. P. uznaní za vinných z trestného činu nepriamej korupcie spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 162 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2025 (ďalej len Tr. zák.), na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenej dobe v priebehu mesiacov september 2002 až november 2002 v Košiciach po predchádzajúcej dohode požiadali Ing. E. E. ako štatutárneho zástupcu firmy P. J. G. a. s., H. XX, P., IČO: XXX XXX XXX, o poskytnutie úplatku v sume 18.000.000,- Sk (594.490,54 Eur) pre doposiaľ nestotožnené osoby za to, že mali byť príslušnými orgánmi v T. schválené žiadosti E. časti P. - C. U. a E. časti P. - T. o pridelenie finančných prostriedkov zo Štátneho fondu rozvoja bývania a Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR v sume cca 181.000.000,- Sk (6.008.099,32 Eur) na výstavbu obecných nájomných bytov, ktorých generálnym dodávateľom sa stala firma P. J. G., a. s., na základe čoho v presne nezistenom čase od 26. novembra 2002 do 29. novembra 2002 v P. na ulici E. XX v byte obývanom R. P. odovzdal Ing. E. E. JUDr. L. Č., JUDr. A. H. a R. P. sumu spolu 9.000.000,- Sk (298.745,27 Eur), ktorú odovzdali v presne nezistenom čase na nezistenom mieste v T. doposiaľ nezisteným osobám, ktoré mali zariadiť, aby uvedené žiadosti mestských častí boli schválené,

následne v presne nezistenom čase v priebehu mesiacov november 2002 až december 2002 v P. na ulici H. XX v kancelárii firmy P. J. G., a. s., po predchádzajúcej dohode žiadali od Ing. E. E. druhú polovicu úplatku, t. j. sumu 9.000.000,- Sk (298.754,27 Eur), čo tento odmietol, pričom JUDr. L. Č. a JUDr. A. H. opätovne dňa 6. februára 2004 v presne nezistenom čase v P. na ulici H. XX v kancelárii firmy P. J. G., a. s., po predchádzajúcej dohode za tým istým účelom požiadali od Ing. E. E. zabezpečiť ako úplatok sumu aspoň 1.000.000,- Sk (33.193,92 Eur), ktorú mali následne odovzdať v T. doposiaľ nezisteným osobám, pričom dňa 10. marca 2004 v čase okolo 17.00 hod. po predchádzajúcej dohode sa dostavili do kancelárie firmy P. J. G., a. s., v P. na ulici H. XX, kde tento úplatok v sume 1.000.000,- Sk (33.193,92 Eur), JUDr. L. Č. a JUDr. A. H. od Ing. E. E. prevzali.

Za to boli obžalovaní JUDr. L. Č., JUDr. A. H. a R. P. odsúdení:

Podľa § 53 ods. 3 Tr. zák. na peňažné tresty vo výmere každému po 2.000,- Eur (slovom dvetisíc).

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažných trestov mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil obžalovaným náhradné tresty odňatia slobody vo výmere každému po 4 (štyri) mesiace.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátor bývalého Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) čo do výroku o treste v neprospech všetkých troch obžalovaných a obžalovaní JUDr. L. Č. a JUDr. A. H. čo do výroku o vine a treste.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 24. januára 2019, sp. zn. 5 To 8/2018, podľa § 258 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. obžalovaných JUDr. L. Č., JUDr. A. H. a R. P. odsúdil podľa § 162 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 k trestom odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, pričom podľa § 58 ods. 1 písm. a), § 59 ods. 1 Tr. zák. obžalovaným výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov. Zároveň podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. obžalovaným JUDr. L. Č., JUDr. A. H. a R. P. uložil peňažné tresty vo výmere 10.000 eur (desať tisíc Eur - 301.260,- Sk) s tým, že pre prípad úmyselného zmarenia výkonu tohto trestu podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. obžalovaným uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Nakoniec podľa § 256 Tr. por. odvolania obžalovaných JUDr. L. Č. a JUDr. A. H. zamietol.

Odvolací senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v posudzovanej trestnej veci konštatoval, že napadnutý rozsudok bol v poradi už štvrtým rozsudkom súdu prvého stupňa a tretím odsudzujúcim, pričom za zásadné pre meritum veci bolo potrebné považovať rozhodnutie odvolacieho senátu 5T, konkrétne jeho uznesenie zo 4. apríla 2012, sp. zn. 5 To 9/2011. V predmetnom rozhodnutí odvolací senát 5T na štyridsiatich stranách veľmi detailne rozviedol a vyhodnotil všetky dovtedy zabezpečené a vykonané dôkazy, vysporiadal sa s odvolacími námietkami obžalovaných o nezákonnosti dôkazov získaných na podklade neodôvodnených príkazov na vyhotovenie obrazových a zvukových záznamov, na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti, o konaní Ing. E. E. ako „svedka - agenta“ a o údajnej jeho provokácii riadenej zo strany polície, pričom takýmto postupom ustálil skutkový stav a z toho rezultujúcu právnu kvalifikáciu konania obžalovaných, ktorými právnymi názormi bol následne špecializovaný trestný súd s poukazom na § 264 ods. 1 Tr. por. viazaný.

O to viac, keď obžalovaný JUDr. A. H. vyššie uvedené uznesenie odvolacieho senátu 5T napadol aj ústavnou sťažnosťou, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky potom, čo ju uznesením z 12. decembra 2013, sp. zn. II. ÚS 653/2013 v tejto časti prijal na ďalšie konanie [predtým ešte päťčlenný dovolací senát najvyššieho súdu uznesením z 18. septembra 2012, sp. zn. 2 TdoV 14/2012 dovolanie obžalovaného JUDr. A. H. ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol], prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 1. júla 2015 a nálezom pod sp. zn. II. ÚS 653/2013 rozhodol tak, že:

„základné právo JUDr. A. H. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 9/2011 a jeho rozhodnutím zo 4. apríla 2012 porušené neboli.“

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia (citoval z neho skutkové a právne závery na 15-tich stranách) konštatoval, že:

„najvyšší súd ako súd odvolací konal v medziach svojej právomoci, príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne udržateľným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Napadnuté uznesenie je aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd primerane a postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené odvolacie námietky, ku ktorým v primerane podrobnej argumentácii zdôvodnil svoje úvahy.“

Napriek tomu, že uvedené rozhodnutie prešlo ústavným prieskumom, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (dovolanie proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2019, sp. zn. 5 To 8/2018 podal iba obvinený JUDr. A. H., odsúdený JUDr. L. Č. dovolanie nepodal a odsúdený R. P. nepodal ani len odvolanie voči odsudzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa z 29. novembra 2017, sp. zn. PK-1Tš 21/2005) rozsudkom z 26. apríla 2023, sp. zn. 1TdoV 3/2022 (pomernom hlasov 3:2), podľa § 386 ods. 1 Tr. por. účinného od 1. januára 2006 z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. účinného od 1. januára 2006 rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2019, sp. zn. 5 To 8/2018 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 88b ods. 1, § 89 ods. 2, § 97, § 101 ods. 2, § 209 a § 212 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 v neprospech obvineného JUDr. A. H., podľa § 386 ods. 2 Tr. por. účinného od 1. januára 2006 výhradne vo vzťahu k obvinenému JUDr. A. H. zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2019, sp. zn. 5 To 8/2018 a jemu predchádzajúci rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 29. novembra 2017, sp. zn. PK-1Tš/21/2005, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, pričom podľa § 388 ods. 1 Tr. por. účinného od 1. januára 2006 Špecializovanému trestnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. V odôvodnení rozsudku dovolací súd dospel k tomuto záveru:

„Aby bolo možné usvedčiť páchateľa z už dokonaného trestného činu, polícia spravidla správne monitoruje jeho ďalšie páchanie (napr. odovzdanie peňazí pri korupčnom trestnom čine). Ak polícia takto postupuje a oznamovateľ trestného činu spolupracuje s políciou, nemôže v ďalšom konaní vystupovať v procesnom postavení svedka, nakoľko svojimi zmyslami už nevníma len okolnosti nezávislé od jeho vôle, ale účelovo predstiera pokračovanie v páchaní trestného činu, a to len preto, aby pomohol polícii usvedčiť páchateľa.

Preto ak polícia mieni po oznámení korupčného trestného činu monitorovať jeho dokončenie, za účelom usvedčenia páchateľa, je povinná zabezpečiť ustanovenie oznamovateľa takéhoto trestného činu za agenta bez ohľadu na to, že korupčný trestný čin už bol dokonaný. Ak by uvedené neplatilo, účelovo by sa tým obchádzala povinnosť splnenia zákonných podmienok na ustanovenie agenta vrátane vydania na to určeného príkazu, čím by sa ustanovenia § 12 ods. 12 veta za bodkočiarkou starého Trestného poriadku (teraz § 10 ods. 19 Trestného poriadku) a podľa § 88b ods. 1 starého Trestného poriadku (teraz § 117 ods. 1 Trestného poriadku) v časti o usvedčení páchateľa stali obsolentnými.

Sumarizujúc, výpoveď osoby, ktorá podala trestné oznámenie a následne participovala s orgánmi činnými v trestnom konaní na usvedčovaní páchateľov bez toho, aby na túto činnosť bola riadne ustanovená za agenta, nie je použiteľná v časti týkajúcej sa poznatkov - okolností, o ktorých sa dozvedela v rámci takéhoto neprocesného pôsobenia a rovnako tak nie sú použiteľné ani iné dôkazy, ktoré boli získané obchádzaním zákonných podmienok na použitie agenta, a teda v súvislosti činnosťou osoby vo faktickom, nie však procesne podloženom postavení agenta.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku tak v tejto veci zakladá skutočnosť, že

vina dovolateľa bola založená na:

(i) výpovedi kľúčového svedka Ing. E. E., z ktorej nebola vyčlenená jej nepoužiteľná časť týkajúca sa okolností, ktoré nasledovali po podaní jeho trestného oznámenia 6. februára 2004, t. j. po tom, čo začal neprocesným spôsobom spolupracovať s orgánmi prípravného konania a

(ii) záznamoch z políciou monitorovaných stretnutí dotknutého svedka (v tom čase už spolupracujúceho s orgánmi prípravného konania) s obvinenými z 23. februára 2004, 3. marca 2004, 5. marca 2004 a 10. marca 2004, ktoré boli získané na základe príkazov na tzv. priestorové odposluchy podľa § 88e starého Trestného poriadku.

Konkrétne to znamená, že prvostupňový súd bude musieť opätovne vyhodnotiť celú dôkaznú situáciu, teraz však s výnimkou tých dôkazov, ktoré najvyšší súd označil za nepoužiteľné, a na tom základe prijať nové skutkové a právne závery, ktoré nesmú postaviť obvineného do menej priaznivej pozície, ako tomu bolo pred podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku“.

Najvyšší súd ako súd dovolací vo vyššie uvedenom rozsudku vyslovil tento právny názor, ktorý bol pre súdy konajúce v tejto trestnej veci podľa 391 ods. 1 Tr. por. účinného od 1. januára 2006 záväzný.

Špecializovaný trestný súd v Pezinku rozsudkom z 18. marca 2024, sp. zn. 1T/6/2023, uznal obžalovaného JUDr. A. H. za vinného z trestného činu nepriamej korupcie spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 162 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. zák.), na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenej dobe v priebehu mesiacov september 2002 až november 2002 v P. po predchádzajúcej dohode s odsúdenými JUDr. L. Č. a R. P. požiadali Ing. E. E. ako štatutárneho zástupcu firmy P. J. G., a. s., H. XX, P., IČO: XXX XXX XXX, o poskytnutie úplatku v sume 18.000.000,- Sk (594.490,54 eur) pre doposiaľ nestotožnené osoby za to, že mali byť príslušnými orgánmi v T. schválené žiadosti E. časti P. - C. U. a E. časti P. - T. o pridelenie finančných prostriedkov zo Štátneho fondu rozvoja bývania a Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR v sume cca 181.000.000,- Sk (6.008.099,32 eur) na výstavbu obecných nájomných bytov, ktorých generálnym dodávateľom sa stala firma P. J. G., a. s., na základe čoho v presne nezistenom čase od 26. novembra 2002 do 29. novembra 2002 v P. na ulici E. XX, v byte obývanom R. P. odovzdal Ing. E. E. JUDr. L. Č., JUDr. A. H. a R. P. sumu spolu 9.000.000,- Sk (298.745,27 eur), čo predstavovalo sumu zodpovedajúcu jednej polovici z požadovaného úplatku, ktorí túto sumu 9.000.000,- Sk (298.745,27 eur) odovzdali v presne nezistenom čase na nezistenom mieste v T. doposiaľ nezisteným osobám, ktoré mali zariadiť, aby uvedené žiadosti mestských častí boli schválené, následne v presne nezistenom čase v priebehu mesiacov november 2002 až december 2002 v P. na K. H. XX v kancelárii firmy P. J. G., a. s., po predchádzajúcej dohode žiadali od Ing. E. E. druhú polovicu úplatku, t. j. sumu 9.000.000,- Sk (298.745,27 eur), čo tento odmietol.

Za to obžalovaného JUDr. A. H. odsúdil podľa § 162 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace, pričom podľa § 58 ods. 1 písm. a), § 59 ods. 1 Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody bol podmenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Naproti tomu podľa § 226 písm. c) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej aj „Tr. por.“) obžalovaného JUDr. A. H. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zo dňa 14. decembra 2005, č. k. VII Gv 8/04-404 pre skutok v 2.) bode obžaloby právne kvalifikovaný ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 160a ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

JUDr. L. Č. a JUDr. A. H. opätovne dňa 6. februára 2004 v presne nezistenom čase v P. na ulici H. XX v kancelárii firmy P. J. G., a. s., po predchádzajúcej dohode za tým istým účelom požiadali od Ing. E. E. zabezpečiť ako úplatok sumu aspoň 1.000.000,- Sk (33.193,92 eur), ktorú mali následne odovzdať v T. doposiaľ nezisteným osobám, pričom dňa 10. marca 2004 v čase okolo 17.00 h po predchádzajúcej

dohode sa dostavili do kancelárie firmy P. J. G., a. s., v P. na ulici H. XX, kde tento úplatok v sume 1.000.000,- Sk (33.193,92 eur) JUDr. L. Č. a JUDr. A. H. od Ing. E. E. prevzali, lebo nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátor) čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného JUDr. A. H. a obžalovaný JUDr. A. H. len v odsudzujúcej časti čo do výroku o vine a treste.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, tento sa podaným odvolaním domáhal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám vo veci rozhodol tak, že by obžalovanému JUDr. A. H. uložil trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu v nezmenenej výmere a skúšobnej dobe, avšak za súčasného uloženia aj peňažného trestu vo výmere 1.000,- Eur v mesačných splátkach po 100,- Eur a náhradného trestu odňatia slobody pre prípad jeho úmyselného zmarenia vo výmere 1 (jedného) mesiaca.

Prokurátor mal za to, že neuloženie peňažného trestu v takom známom a medializovanom korupčnom prípade, ktorý doteraz pripomína ruina stavby z plánovaných nájomných bytov v Košiciach, by úplne ignorovalo generálnu prevenciu trestu na spoločnosť, o to viac, keď po zrušení predchádzajúceho rozsudku bola obžalovanému vrátená celá zaplatená suma z peňažného trestu 10.000,- Eur.

Pokiaľ ide odôvodnenie odvolania obžalovaného JUDr. A. H., tento s poukazom na dôvody zrušujúceho rozsudku dovolacieho súdu argumentoval nasledovne:

1) podľa názoru odvolateľa dôkazy, ktoré špecifikoval dovolací súd, sú nezákonné dôkazy a majú byť zo spisu vylúčené, pričom v tejto súvislosti podrobne rozviedol teóriu plodov z otráveného stromu a túto prezentoval cez celý rad rozhodnutí (napr. III.ÚS 828/2016);

2) vzhľadom na stav dôkaznej núdze, keď jediným dôkazom je výpoveď len jedného svedka, ktorý navyše rozporne vypovedal v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného;

3) odvolateľ ďalej argumentoval tým, že okrem nezákonných dôkazov v podobe obrazovo-zvukových záznamov sú procesne nepoužiteľné aj všetky výpovede oznamovateľa a svedka po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania (minimálne od 7. februára 2004), keďže svedok sa stal nezákonným agentom, pričom trestné oznámenie, ktoré podal, nie je úkonom prípravného konania;

4) podľa názoru odvolateľa svedok Ing. E. E. bez súhlasu súdu spolupracoval s políciou a odovzdal jej ním vyhotovené nahrávky zo 6., 9. a 21. februára 2004, ktorý postup svedčí pre záver, že sa stal spolupracovníkom polície nie po podanom trestnom oznámení, ale časovo skôr, o čom svedčí aj okolnosť, že na polícii bol vypočutý už 8. a 16. decembra 2003 (OR PZ Košice - začaté trestné stíhanie vo veci zneužívania právomoci verejného činiteľa);

5.) opätovne poukázal na to, že v posudzovanej veci išlo o politickú kauzu zinscenovanú bývalým ministrom vnútra Ing. R. H. a bývalým riaditeľom Úradu boja proti korupcii JUDr. D. Š. s cieľom diskreditácie politickej strany J. a jej predstaviteľa (obžalovaného JUDr. L. Č.), ktorý v tom čase zastával pozíciu viceprimátora P., a to prostredníctvom spolupracujúceho svedka - agenta Ing. E. E. podozrivého zo spáchania závažnej ekonomickej trestnej činnosti, ktorý sa voči nim s vedomím polície dopustil účelovej provokácie;

6) v ďalšej časti odvolateľ dal do pozornosti otázku vierohodnosti svedka Ing. E. E. z pohľadu jeho odsúdenia rozsudkom Špeciálneho trestného súdu z 9. júna 2008, sp. zn. BB-3T 28/07, ktorá skutočnosť nebola do tohto konania prenesená;

7) podľa názoru odvolateľa pokiaľ ide o prvú časť skutku, pre ktorú bol uznaný za vinného, neexistuje úplná reťaz priamych a nepriamych dôkazov, a teda bezpečný záver o tom, že sa skutok stal, pričom v tejto súvislosti podrobne rozobral výpovede svedka Ing. E. E. zo 6., 7., 9. a 12. februára 2004, z 3., 11. a 26. marca 2004 a z 13. mája 2005 a rovnako tak výpovede svedkov JUDr. O. U., Ing. O. S., Ing. Š. R., Ing. R. P., Ing. D. T. a A. T.;

8) odvolateľ záverom konštatoval, že súd prvého stupňa v tejto časti nepostupoval v intenciách rozhodnutia dovolacieho súdu, a preto sa podaným odvolaním domáhal, aby odvolací súd:

a) v zmysle § 257 písm. b) Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 aj preto, že je tu niektorá z okolností, ktoré by odôvodňovali zastavenie trestného stíhania súdom prvého stupňa pri analogickom použití § 223 ods. 1, 2 Tr. por., napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 18. marca 2024, sp. zn. 1T/6/2023, aj vo výroku časti I. zrušil a trestné stíhanie voči nemu zastavil;

b) v prípade, ak by odvolací súd dospel k inému právnomu názoru, tak navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z 18. marca 2024, sp. zn. 1T/6/2023, pre podstatné vady konania, ktoré rozsudku predchádzali z dôvodu porušenia práva na obhajobu tým, že súd prvého stupňa neoboznámil, ktoré dôkazy vylúčil a na ktoré bude prihliadať [§ 258 ods. 1 písm. a) Tr. por.], pre vady rozsudku, pretože súd prihliadol na dôkazy, na ktoré z dôvodu rozsudku dovolacieho súdu prihliadať nemal, nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie [§ 258 ods. 1 písm. b) Tr. por.], a tiež preto, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona v § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 5, ods. 6, ods. 12 a ods. 13 Tr. por. [§ 258 ods. 1 písm. d) Tr. por.] vo všetkých jeho výrokoch zrušiť a vec v zmysle § 259 ods. 1 Tr. por. vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Podľa § 254 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 253, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podali procesné strany na to oprávnené, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohli, urobili tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom podané odvolanie prokurátora a obžalovaného JUDr. A. H. nie sú dôvodné.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného JUDr. A. H. smerujúce výlučne do odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa rešpektoval právny názor dovolacieho súdu.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že právne závery zrušujúceho rozsudku dovolacieho súdu obžalovaný JUDr. A. H. nesprávne vyhodnotil, keďže „výpoveď osoby, ktorá podala trestné oznámenie, nie je použiteľná v časti týkajúcej sa poznatkov - okolností, o ktorých sa dozvedela v rámci takéhoto neprocesného pôsobenia“, inými slovami povedané, výpovede svedka Ing. E. E. sú nepoužiteľné len v časti, ktorá sa týkala „úplatku v sume 1.000.000,- Sk“, keďže v tomto skutku mal byť pri spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní ustanovený za agenta (do budúcnosti), nie však už v časti, ktorá sa týkala „úplatku v sume 9.000.000,- Sk, ktorý skutok už bol dokonaný (v minulosti) a ktorý vo svojich výpovediach opakovane opísal tak, že:

- iniciátorom tejto „akcie“ bol odsúdený R. P. (jeho otec R. bol vlastníkom časti pozemkov v m. č. C. U. - vid'. kúpna zmluva - na ktorej sa realizovala výstavba obecných nájomných bytov) spolu s odsúdeným JUDr. L. Č. a obžalovaným JUDr. A. H., ktorí mali zabezpečiť, aby príslušné mestské časti boli pri získaní úverov, resp. dotácií úspešné a aby realizáciou výstavby obecných nájomných bytov bola poverená práve firma P. - J. G., a. s., P. - vid'. uzatvorené zmluvy zo 16. júna 2001;

- za tým účelom bol zabezpečený neštandardný mechanizmus zmluvných vzťahov najskôr medzi obžalovanými na jednej strane a firmou P. - J. G., a. s., P. a až následne medzi firmou P. - J. G., a. s.,

P. a E. časťami P. - C. U. a T., ktoré tvrdenie svedka Ing. E. E. zodpovedá objektívnej realite;

- že išlo o neštandardný postup svedčí aj fakt, že najskôr bola podpísaná prvá zmluva 16. júna 2001 a až potom sa dopĺňal predmet činnosti firmy - 17. apríla 2002, ktoré tvrdenia svedka Ing. E. E. rovnako zodpovedajú vykonaným listinným dôkazom;

- objektívnej realite a vykonaným dôkazom zodpovedajú aj tvrdenia svedka Ing. E. E., že žiadosti E. častí P., C. U. a T. o poskytnutie podpory boli predložené a napokon aj schválené napriek nesúhlasnému stanovisku Krajského úradu v Košiciach;

- v rozpore s tvrdeniami svedka Ing. E. E. U. nie sú ani dôkazy dokumentujúce mechanizmus, akým sa v 21. novembra 2002 na účte firmy P. - J. G., a. s., P., ocitla suma vo výške 58.301.191,70,- Sk, pričom svedok Ing. E. E. 26. novembra 2002 vybral v hotovosti sumu 25.000.000,- Sk;

- svedok Ing. E. E. tvrdil, že prvú polovicu „odmeny“ vo výške 9.000.000,- Sk pre „ľudí z T.“ odovzdal obžalovaným práve v deň, keď títo mali odchádzať na oslavu narodenín 29. novembra 2002 (oslava päťdesiatky manželky svedka PhDr. A. F. v T.),

- v tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že v tomto prípade nie je až také dôležité zistenie, kedy došlo k prevzatíu tejto sumy vyššie uvedenými osobami v období od 26. novembra 2002 (dátum výberu hotovosti v banke) do 29. novembra 2002 (dátum konania oslavy), ale skutočnosť, či táto suma bola „určeným osobám“ skutočne odovzdaná, keďže uvedený záver by potom logicky potvrdzoval aj prevzatie tejto sumy v tomto období odsúdenými R. P. a JUDr. L. Č. a obžalovaným JUDr. A. H.,

- pre záver, že k tejto „transakcii“ na tejto oslave skutočne došlo svedčí aj mail odoslaný odsúdeným R. P., o ktorého pravosti a hodnovernosti neexistujú rozumné pochybnosti a ani tak o zákonnosti jeho získania, ale aj ďalší nepriamy dôkaz - predmetné potvrdenie o ubytovaní v hoteli F. v termíne 14. - 15. januára 2003 a potvrdenie o tom, že v tomto termíne mala Národná rada Slovenskej republiky zasadnutie, ktoré listinné dôkazy verifikujú a zároveň zreálnujú tvrdenie svedka Ing. E. E., pokiaľ tento vypovedal, a to aj v rámci konfrontácie, že s PhDr. A. F. sa v zimných mesiacoch roku 2003 osobne stretol v T. v reštaurácii „H.“, pričom svedok mu potvrdil prevzatie uvedenej sumy, pričom v neposlednom rade pre takýto záver svedčí napokon aj následný vývoj v celej kauze týkajúcej sa výstavby obecných nájomných bytov, keď takpovediac finančné prostriedky boli napriek nevykonaným prácam a výkonom poukázané a napriek opakovaným signalizáciám a následným kontrolám bola táto skutočnosť zo strany príslušných štátnych orgánov a ich štatutárnych zástupcov, vrátane riaditeľa ŠFRB, kryptá a zamlčovaná.

Napokon otázkou procesného postavenia svedka a agenta sa najvyšší súd už v minulosti zaoberal a dospel k zovšeobecňujúcemu záveru (rozhodnutie uverejnené v Zbierke pod č. 2/2017), ktorý možno použiť aj na právnu úpravu agenta v zmysle § 88b starého Trestného poriadku a podľa ktorého:

I. Procesné postavenie agenta (§ 117 Trestného poriadku) je oproti všeobecnému procesnému postaveniu svedka (§ 127 Trestného poriadku) osobitné, a to napriek okolnosti, že agent môže byť v trestnom konaní vypočutý ako svedok (§ 117 ods. 11 Trestného poriadku). Svedok vypovedá o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatelovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie, nad tento rámec sa však aktívne a s utajením svojho postavenia pred páchatelom nepodieľa na odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatelov trestných činov.

II. Ak došlo k oznámeniu páchania trestného činu v štádiu prípravy (zločinu) alebo pokusu (úmyselného trestného činu) polícii a oznamujúca osoba nebola použitá ako agent na základe príkazu podľa § 117 ods. 5 až ods. 7 Trestného poriadku (pričom okrem výnimiek uvedených v § 10 ods. 20 Trestného poriadku môže byť agentom len príslušník Policajného zboru), nemôže táto osoba, a to ani v rámci spolupráce s políciou, predstierať pokračovanie v páchaní trestného činu na účel usvedčenia ďalšieho páchatela, resp.

spolupáchateľa dotknutého činu.

Z vyššie uvedeného a rovnako tak z dôvodov rozsudku dovolacieho súdu potom vyplýva, že procesne nepoužiteľné sú výpovede svedka Ing. E. E. len v časti „úplatku v sume 1.000.000,-Sk“ a na túto časť nadväzujúce dôkazy, najmä obrazovo-zvukové záznamy a listinné dôkazy, ktorá okolnosť vo svojom súhrne potom viedla súd prvého stupňa k oslobodzujúcemu rozsudku, keďže v dôsledku dôkaznej núdze nebolo preukázané, že tento skutok spáchal obžalovaný JUDr. A. H., pričom treba zdôrazniť, že tento podané odvolanie vymedzil výlučne len do odsudzujúcej časti.

Treba potom len doplniť, že na tento priamy dôkaz, teda procesne použiteľné časti výpovede svedka Ing. E. E., nadväzuje celý rad vzájomne sa dopĺňajúcich nepriamych dôkazov, ktoré vo svojom súhrne tvrdenia tohto svedka v časti týkajúcej sa „úplatku v sume 9.000.000,- Sk“ verifikujú, na ktoré odvolací senát 5T rovnako detailne poukázal vo svojom uznesení zo 4. apríla 2012, sp. zn. 5 T 9/2011. Išlo o tieto nepriame dôkazy:

- „zmluvy o obstaraní záležitostí medzi obstarávateľom R. P. a objednávateľom P. - J. G., a. s., P. zo 16. júna 2001 súvisiace s výstavbou bytových domov mestských častí P. - C. hrdinov a T. financovaných z fondov rozvoja bývania;
- „zmluvy o obstaraní záležitostí medzi obstarávateľmi JUDr. L. Č., J. - realitná kancelária a JUDr. A. H., komerčným právnikom, a objednávateľom P. - J. G., a. s., P. zo 16. júna 2001 súvisiace s výstavbou bytových domov mestských častí P. - C. U. a T. financovaných z fondov rozvoja bývania;
- výpis obchodného registra preukazujúci skutočnosť, že uskutočňovanie jednoduchých stavieb, drobných stavieb a ich zmien a činnosť stavebného dozoru pre pozemné stavby mal objednávateľ zapísaný ako predmet činnosti až od 17. apríla 2002;
- zmluva o dielo na zhotovenie stavby uzavretá medzi objednávateľom E. časťou P. - C. hrdinov a zhotoviteľom P. - J. G., a. s., P. z 27. mája 2002;
- zmluva o dielo na zhotovenie stavby uzavretá medzi objednávateľom E. časťou P. - T. a zhotoviteľom P. - J. G., a. s., P. z 12. júna 2002;
- žiadosti príslušných mestských častí o poskytnutie podpory z 9. júla 2002 m. č. T.) a z 18. júla 2002 (m. č. C. U.);
- zmluvy o poskytnutí podpory uzavreté Štátnym fondom rozvoja bývania a mestskými časťami C. U. a T. 5. septembra 2002 a zmluvy o poskytnutí dotácií uzavreté medzi Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a mestskými časťami C. U. a T. 10. októbra 2002;
- výpovede svedkov JUDr. O. U., Ing. O. S. a Ing. Š. R. naopak potvrdzujúce skutočnosť, že pre uvedenú výstavbu obecných nájomných bytov nemalo byť pre nevyriešené vlastnícke vzťahy nikdy vydané stavebné povolenie a tým ani poskytnutá štátna podpora v podobe jednak úveru zo ŠFRB a jednak dotácie z Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR;
- skutočnosť, že svedok Ing. E. E. ako štatutárny zástupca 15. novembra 2002 v P. na základe zmluvy o dielo č. 1/2002 uzatvorenej dňa 27. mája 2002 medzi E. časťou P. - C. U. ako objednávateľom a P. - J. G., a. s. P. ako zhotoviteľom vyhotovil a zároveň podpísal aj ako stavebný dozor dodávateľskú faktúru č. 2002-0022 so súpisom ocenených prác a dodávok pre odberateľa E. časť P. - C. U. za stavebné práce na objekte „Obytný súbor F. U., 150 byt. jednotiek“ na celkovú sumu 58.301.191,70,- Sk, ktorú predložil svedkovi Ing. A. A., ktorý túto faktúru ako starosta E. časti P. - C. U. dňa 21.11.2002 v P. podpísal a odsúhlasil jej preplatenie, pričom táto následne bola predložená do H. P. T., a. s. pobočka P., kde bol vedený účet Štátneho fondu rozvoja bývania otvorený v prospech E. časti P. - C. U., z ktorého bola táto suma 21. novembra 2002 poukázaná na účet spoločnosti P. - J. G., a. s. vedený v tej istej banke z prostriedkov štátneho fondu rozvoja bývania vo forme úveru na základe vyššie uvedenej zmluvy o poskytnutí podpory, pričom neskôr bolo zistené, že v tom čase z celkovej fakturovanej sumy práce a dodávky v sume 54.257.919,70,- Sk vykonané a dodané neboli;
- dokument s názvom „rozpis dlhov.doc“ odoslaný z počítača R. P. 21. novembra 2002 pre P. - J. G., a. s., P., v ktorom je okrem iného uvedené: „T. 10% 18.200.000, - preberie L. - A.“; a na to nadväzujúci znalecký posudok KEÚ PZ Bratislava, ktorého závery na hlavnom pojednávaní predniesol znalec Ing. D. H. a z ktorých vyplýva, že dokument s názvom „rozpis dlhov.doc“ z 21. novembra 2002, ktorý bol zaistený v počítači R. P. a v ktorom je aj položka „T. 10% 18 200 000 Sk - preberie L. - A.“, je autentický;

- tento tzv. rozpis dlhov dokumentuje okrem iného aj korupčné pozadie schvaľovacieho procesu na miestnom zastupiteľstve mestskej časti P. - C. U. a stavebnom úrade (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci obžalovaného Ing. E. E. z 26. marca 2009, sp. zn. 1 Toš 7/2008)
- napokon aj tento tzv. rozpis dlhov rovnako dôsledne rozlišuje medzi tzv. dlhom „do T.“ a „dlhom“ voči JUDr. L. Č. a obžalovanému JUDr. A. H. vyplývajúcim zo zmluvy;
- výpis z účtu H. P.Á. T., a. s. P., č. ú. XXXXXXXXXXXX z 26. novembra 2002, z ktorého vyplýva, že svedok Ing. E. E. v ten deň vybral v hotovosti sumu 25.000.000,- Sk;
- výpoveď svedka T. P.É. z G. O. s.r.o. a s tým súvisiace listinné dôkazy svedčiace o úmysle svedka Ing. E. E. vytvoriť fiktívnymi daňovými dokladmi v období od 25. novembra do 30. decembra 2002 tzv. „čierny fond“ vo výške 18.533.000,- Sk;
- potvrdenie o ubytovaní R. P., JUDr. L. Č. a obžalovaného JUDr. A. H. a svedka A. T. v dňoch 14.-15. januára 2003 v hoteli F. v T. ako aj potvrdenie o tom, že v tomto termíne mala Národná rada Slovenskej republiky zasadnutie, na ktorom bol prítomný aj v tom čase ešte poslanec PhDr. A. F.;
- prvotné výpovede svedkov Ing. D. T. a Ing. R. P. potvrdzujúce korupčné pozadie pridelenia finančných prostriedkov na výstavbu obecných nájomných bytov s tým, že na tomto mali participovať okrem R. P. aj JUDr. L. Č. ako funkcionár J. a JUDr. A. H. ako osoba majúca vzťah k „maďarskej koalícii“;
- prvotné svedecké výpovede Ing. M. W. a Ing. C. R. potvrdzujúce sponzorskú podporu Ing. E. E. a spoločnosti P. - J. G., a. s. P. pre kandidátov strany J. v rámci komunálnych volieb v roku 2002, ktorú sprostredkoval JUDr. L. Č.;
- správa o stave rozpracovanosti projektov výstavby obecných bytov týkajúcich sa okrem iných aj mestských častí P. - M. (C. U.) a T. zaslaná mailom R. P. svedkovi PhDr. A. F. 30. januára 2002, resp. mail zaslaný R. P. firme P. - J. G., a. s. P. 6. marca 2003, v ktorom kritizuje svedka Ing. E. E. za postup pri výstavbe bytov, v ktorom okrem iného uvádza: „Požiadal a dostal som pravdepodobne predĺžený termín, ale zase to nebude zadarmo a vy sa budete čudovať“.

V tejto súvislosti treba len doplniť, že odvolací senát 5T obhajobnú argumentáciu obžalovaného Ing. A. H. založenú na tvrdení, že svedok Ing. E. E. v snahe zakryť vlastnú trestnú činnosť, o ktorej polícia už mala vedomosť, začal s políciou spolupracovať, aby sa tak sám vyhol trestnému stíhaniu, vyhodnotil ako nelogickú, keďže práve naopak z týchto skutočností vyplýva záver, že svedok Ing. E. E. sa rozhodol s políciou spolupracovať a vo veci vypovedať napriek riziku, že sa sám vystaví možnému trestnému postihu, čo sa napokon aj stalo, keďže svedok Ing. E. E. bol neskôr v samostatnom trestnom konaní právoplatne odsúdený pre trestný čin podvodu k trestu odňatia slobody vo výmere šesť rokov, ktorý aj vykonal. Odsúdený bol rozsudkom bývalého odvolacieho senátu 1Toš z 26. marca 2009, sp. zn. 1Toš 7/2008, ktorému zhodou okolností predsedal sudca JUDr. Juraj Kliment, pričom odsúdený Ing. E. E. z výkonu trestu odňatia slobody bol podmienene prepustený 23. mája 2013. Odvolací senát 5T tak mal v tejto veci komplexný pohľad aj v otázke vierohodnosti svedka Ing. E. E..

Záverom treba už len dodať, že záver obžalovaného JUDr. A. H. o „dôkaznej núdzi“ neobstoí, pretože dôkazná situácia ohľadom „úplatku v sume 9.000.000,-Sk“ sa takpovediac nezmenila s výnimkou vylúčenia obrazovo-zvukových záznamov, ktoré však tento skutok preukazovali len nepodstatným spôsobom.

Vzhľadom na tento záver odvolací súd všetky ostatné námietky obžalovaného JUDr. A. H. považoval za obsolétne.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného JUDr. A. H. odvolací senát 5T už v predchádzajúcom uznesení zo 4. apríla 2012, sp. zn. 5 To 9/2011, vyslovil právny názor, na ktorom sa v podstate aj napriek vylúčeniu niektorých dôkazov (najmä obrazovo-zvukových záznamov) nič nezmenilo.

„Vychádzajúc z tvrdení svedka Ing. E. E., na ktoré nadväzuje celý reťazec nepriamych dôkazov vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich odvolací senát 5T v otázke právneho posúdenia konania obžalovaného JUDr. A. H. opätovne dospel k názoru, že toto je potrebné právne kvalifikovať

ako trestný čin nepriamej korupcie podľa § 162 ods. 2 Tr. zák., spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., keďže obžalovaný JUDr. A. H. s už odsúdenými JUDr. L. Č. a R. P. spoločným konaním inému sľúbili a aj poskytli úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 160a ods. 1, 2 Tr. zák., resp. za to, že tak už urobil. Treba iba dodať, že uvedená právna kvalifikácia nie len že reprezentuje skutkovú verziu, ktorá je pre obžalovaného najpriaznivejšia, ale aj najdôslednejšie pokrýva v tejto veci zabezpečené a v súlade so zákonom vykonané dôkazy.

Uvedená skutková podstata totiž postihuje toho, kto poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok vo veci, ktorej sa úplatok týka a nie je osobou, ktorá má pôsobiť na právomoc verejného činiteľa. Spravidla teda pôjde o osobu, v ktorej záujme má byť na výkon právomoci verejného činiteľa pôsobené. Ani pre dokonanie tohto trestného činu sa nevyžaduje, aby na výkon právomoci verejného činiteľa bolo pôsobené, verejný činiteľ ani nemusí vedieť o takom zámere“.

Špecializovaný trestný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle § 264 ods. 1 Tr. por. správne zistené konanie obžalovaného JUDr. A. H. právne kvalifikoval ako trestný čin nepriamej korupcie spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 162 ods. 2 Tr. zák., pričom túto právnu kvalifikáciu aj s jej odôvodnením opätovne prevzal do napadnutého rozsudku tak, ako bolo vyššie uvedené, pričom odvolací súd na toto odôvodnenie odkazuje.

Pokiaľ išlo o konečný návrh obžalovaného JUDr. A. H. na zastavenie trestného stíhania, odvolací súd rovnako odkazuje na svoju argumentáciu z predchádzajúcich rozhodnutí, ktorá je ohľadom dĺžky konania v tejto trestnej veci stále aktuálna a ktorá takýto procesný postup zo strany konajúceho súdu vylučuje. Odvolací súd za dôvodný rovnako nepovažoval ani jeho návrh na zastavenie trestného stíhania z dôvodu oslobodzujúceho výroku v bode II. napadnutého rozsudku, keďže súd prvého stupňa uvedené konanie obžalovaného JUDr. A. H. vyhodnotil a právne posúdil ako samostatné. Treba už len dodať, že obžalovaný JUDr. A. H. odvolanie podal výlučne proti odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku, čím oslobodzujúca časť nadobudla právoplatnosť. Navyiac treba zdôrazniť, že obžalovaný JUDr. A. H. bol v tejto časti oslobodený podľa § 226 písm. c) Tr. por., teda nie preto, že sa tento skutok nestal, ale preto, že nebolo dokázané, že ho spáchal, a to z dôvodu dôkaznej núdze pre procesnú nepoužiteľnosť výpovedí svedka Ing. E. E. a nadväzujúce dôkazy, zatiaľ čo v odsudzujúcej časti o takúto dôkaznú situáciu nešlo, práve naopak.

Vo vzťahu k otázke viny a trestu odvolací senát 5T záverom považuje za potrebné zdôrazniť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil aj s uloženým trestom, ktorý považoval za primeraný vzhľadom na dĺžku konania (20 rokov), pričom v tomto smere sa stotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré rovnako odkazuje. Uloženie peňažného trestu, ktorého sa domáhal prokurátor, považoval vzhľadom na osobné pomery obžalovaného (dôchodca poberajúci starobný dôchodok) a výšku „úplatku“ za vyslovene len „symbolický“ trest, v uložení ktorého už nevidel žiadny účel z hľadiska tak individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie prokurátora a obžalovaného JUDr. A. H. ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.